

Pere Vilanova va néixer a Barcelona un migdia de novembre del 1988. Com a cantautor ha publicat quatre discos de música, *Titans* (2008), *All the heavy days are over* (2008), *Una magrana d'astres* (antologia de poemes musicats de Carles Duarte, 2011) i *Les tres estacions* (2014). Com a poeta és autor de *Llum ambre/ To a lost angel* (2005), *Les arrels impossibles* (2009) i *Korenlei* (2014). Vilanova és llicenciat en filologia francesa, té un màster en gestió cultural, estudia al taller de músics i actualment treballa en un magatzem. Els seus poemes i cançons volen ser descripcions i paisatges d'un mateix món.

Cora Marín va néixer el dia 1 de juny de 1991 a Vic, afectada per les ones expansives d'una bomba que explotà el 29 de maig d'aquell mateix any, just davant d'on residia la seva família. Des de llavors li falta més o menys un bull. Va estudiar filosofia i va decidir fer maletes i anar a buscar sort a una altra banda. Després de viatjar es troba actualment assentada a Berlín, on treballa des de fa un parell d'anys en projectes artístics independents, majoritàriament de crítica i denúncia social. Encara que li agrada treballar en projectes intimistes, la Cora intenta utilitzar l'art com a mirall de la nostra societat i el moment en què vivim.

ON ABSENCE DE L'ABSÈNCIA

Cubs nuvolars transporten els colors,
coàgols de vitrall, vestits de tempestes,
fums, perfums, parafums embruixadors,
la mort masturba els orgulls a les festes.

El cos èpic de la dona s'ha alçat
com una ànima de carenes, cims.
Coneixes la glòria que ha rebelat?
Canta com el foc, com l'àguila endins.

Pere Vilanova i Cora Marín

L'estimo igual que un eclipsi negrós,
el pinzell venç cegueses de tots dos,
tot l'univers es pon i hiverna com l'ós,
s'enrosseixen les galàxies i ambicions

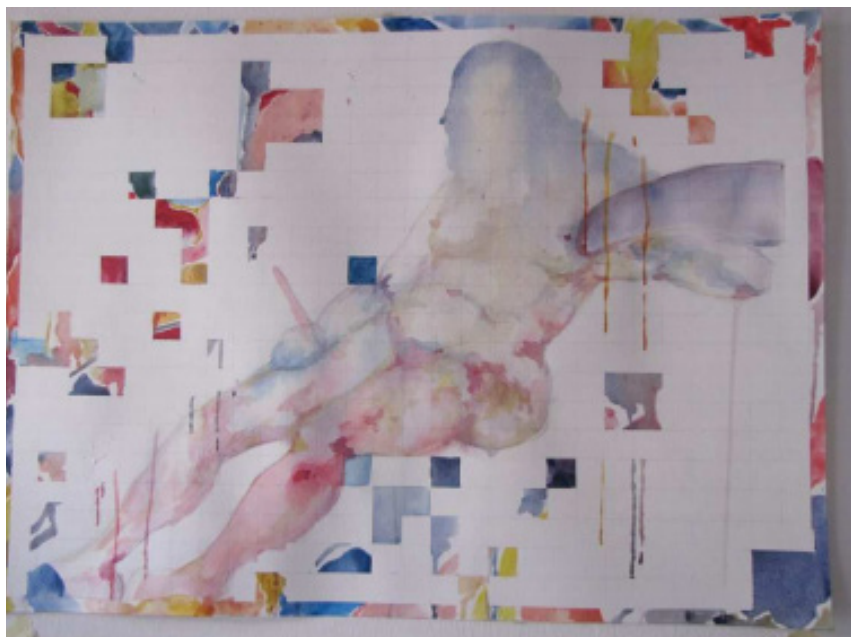
el déu de la túnica de quadres
ve i ens parla de l'amor, i ens crea.
Ens mirem, fem un jardí fluorescent,
la cadena d'or ens surt dels melics,

la tija que sóc et floreix a dins
als matalassos de núvols de l'alba.
Però hem de tornar, els ràpids on l'aigua
cavalca ens esperen, 'nem descendint-los.

Plores llàgrimes blaves i ocrés,
i em marxés tant!, sobretot a les nits
quan els pits de la soledat alleten
les boques carnoses dels nostres fantasmes

que estan drogats i sacrificats i bufen orenetes,
parlen amb la nostàlgia,
tot són negocis, també l'amor.

Cubs nuvolars transporten els colors,
coàgols de vitrall, vestits de torment,
fums, perfums, parafums embruixadors,
al cel penja blanca la dona absent

Pere Vilanova i Cora Marín

Esborres tots els rastres,
lloba trista, i visites,
silent, els ramats d'àngels.

Has ensenyat als astres
d'un tros de cel llunyà
el mocador que duus.

El riu està plorant
i et somriu rere un vel.
Les muntanyes són ones
i et naufraguen un a un
els pensaments,
petits bassals salats
de la infantesa.

Estàs molt sola i remes,
igual que un grill sagrat
sota el cosmos nocturn.

Al teu cor s'ha fet tard
i a la memòria el buit
s'oblida de cantar-te.

Les fulles són miralls,
florides roques brillen
al cementiri dels desitjos.

Pere Vilanova i Cora Marín

Sempre hi haurà una lluna
més alta que tu!
Per què deixes parlar al fred?

Totes les neus que et cremen
fan bullir les fogueres
al país dels matins.

Vols ser com un paisatge,
grisenca, i enrossir?
Vols ser una Isolda a l'alba?

Et despertes, la vall
també ho fa,
el vent et vibra en el mocador

que es fa vela i se t'endú,
i t'eleva, i la veus,
voles lluny,
somiada a la tela d'un món
on el passat i el present
desenterren el futur.

Pere Villanova i Cora Marín

Sento el vent
callar respostes
als dubtes
que li poso.

Veig homes
que van
a la feina
i el cambrer
servint cafès.

Fumo una estona
abans no soni
l'alarma del magatzem.

A vegades
em noto vell,
massa gastat
per perseguir
de nou el codony
i tractar amb desdeny
el raïm.

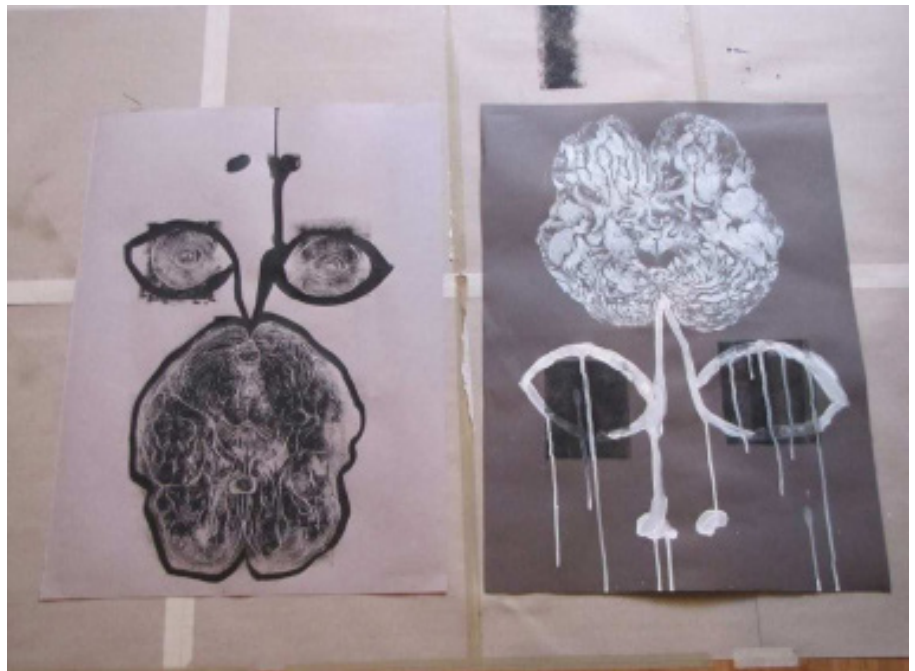
Crec que les edats
se'm van morint,
se'm desintegren
com ho fan els records

Pere Villanova i Cora Marín

a les presons
de la memòria.

Allà una ànima
va aconseguir-hi néixer,
però el desig
la va esguerrar.

Si els homes
es transformessin en vent,
quines direccions prendrien?

Estan tan acostumats a la foscor
que la llum pel que senten tots dos
els confón.

Es veuran aviat.
Fins llavors
els dies passen lents,
dormen marejats,
xiulen i fumen en habitacions
que van omplir
de tauletes de nit i caleixeres,
d'un tot molt ple de res.

Ella arriba,
l'aeroport és un museu
d'on pengen escenes úniques.
Pel fil musical sent el tempo
dels tactes emportats
i el tendre timbre d'una veu
quan ve des d'un coixí.

Les portes automàtiques s'obren,
tanca els ulls i imagina
abismes de llavis
on les llengües nedaven d'esquena
l'una damunt l'altra.
L'abraçada mai
s'haurà trencat del tot, es diu.
L'abraçada
encara és un laberint de retorns.

Es troben
i aquell instant d'angoixa
de quan la runa de dos cors
en crea una de sola,
de quan les jaquetes
s'arrugen i els botons xoquen,
fa tremolar la balança de l'amor.

Em sembla un pecat escriure
sobre vosaltres,
em sembla que és pecat
ser tan pur, tan fràgil.

Mentrestant,
al pàrquing de l'aeroport
els taxistes esperen
i els amos treuen
els animals domèstics de les gàbies.

Pere Villanova i Cora Marín

La nostra amargor magnètica,
cares que no poden plorar,
recordo realment què em deies?
Estrelles vernissades
sobre els deserts de l'amor?

La nostra infinita tristesa
a les copes buides
que ningú ja no omplirà
ni on reposarem els llavis.

Mai teníem silencis,
totes les paraules del món
cantaven pel blanc
dels teus ulls transparents.

I et vas acomiadar com s'aixeca una onada
per rebentar a les roques,
les teves mans d'aigua foses
a les galtes del vent.

La nostra amargor eterna,
la soledat on pertany tot el que hem sentit,
i els cavalls no poden mirar enrere,
busquen genets
igual que els nostres cossos
busquen ombres.

Pere Vilanova i Cora Marín

Tenies tota la raó
quan t'equivocaves,
entre les estrelles
i també aquí.

Berlín – Barcelona, hivern 2014